

Arrest

nr. 55 600 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 april 2009 en heeft zich op 15 april 2009 vluchteling verklaard. Op 27 januari 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 44 204 van 28 mei 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/59, §2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) verworpen.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 11 augustus 2010.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 augustus 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 oktober 2010.

1.4. Op 22 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het district Surhkrod in de provincie Nangarhar. Op 13 april 2009 bent u in België aangekomen en op 14 april 2009 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 27 januari 2010 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw beroep tegen de beslissing van het CGVS werd door de Raad voor Vreemdelingenzaken middels het arrest nr. 44.204 van 28 mei 2010 verworpen.

Op 11 augustus 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U bent niet teruggekeerd naar Afghanistan en verwees naar de problemen, zoals uiteengezet in de eerste asielaanvraag. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een schoolcertificaat en bijhorend puntenblad, een brief van het district waarin de verdwijning van uw vader werd geattesteerd, een dreigbrief van de taliban, een medisch attest en de enveloppe waarin deze documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Allereerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal reeds op 27 januari 2010 een weigeringsbeslissing nam aangaande uw vluchtelingenstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven. Ondanks het feit dat geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen vroeg u een tweede maal asiel aan, omwille van dezelfde problemen. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legde u een aantal documenten voor.

Zo legde u een interne brief van de taliban voor, waarin wordt gevraagd u te arresteren. Hieromtrent dient vooreerst te worden opgemerkt dat reeds naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag omstandig werd gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde bedreigingen en vervolgingsfeiten door de taliban. Enkel het voorleggen van een dreigbrief vermag niet de vaststellingen naar aanleiding van de eerste asielaanvraag te wijzigen. Documenten dienen immers gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen en kunnen op zich niet de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen. Het is bovendien opmerkelijk dat uit de vertaling van deze brief blijkt dat u zou zijn gearresteerd, terwijl u hier nooit enig melding van heeft gemaakt tijdens uw asielprocedure (zie ook gehoorverslag 6 november 2009, p. 13). Daarenboven roept het verwondering op dat deze brief zou zijn opgesteld door het in Nangarhar actief zijnde Tora Bora Front, terwijl u eerder verklaarde dat u in Kabul zou zijn aangevallen.

Ook het medisch attest dat u voorlegde roept vraagtekens op. Zo is het niet alleen in gebrekkig Engels opgesteld, maar mist het ook de data van uw hospitalisatie en andere referenties in de hoofding van het document. Opmerkelijk is bovendien dat deze brief is gedateerd op 10 januari 2006. Dit is, afgaand op uw eerdere verklaringen, dus van vóór de dag dat u zou zijn aangevallen in Kabul en zelfs nog voor u naar Kabul zou zijn verhuisd (zie ook gehoorverslag 6 november 2009, p. 7). Dit roept ernstige twijfels op bij de authenticiteit van de door u aangebrachte stukken. Het is overigens uiterst bedenkelijk dat u een soortgelijk document (met de identieke tekst, inclusief schrijffouten) heeft voorgelegd naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag, maar dat dit document dateerde van 10 januari 2008.

Vervolgens legde u een document voor waarin de verdwijning van uw vader wordt geattesteerd. Ook bij dit attest kunnen enige vraagtekens worden geplaatst. Immers, u beweerde initieel dat uw vader op 10/05/1385 zou zijn ontvoerd (gehoorverslag 6 november 2009, p. 9). Volgens het attest dat bij uw tweede asielaanvraag voorlegt, zou uw vader in 1384 zijn verdwenen, wat dus niet strookt met uw eerdere verklaringen.

Verder legde u een schoolcertificaat en een bijhorend puntenblad voor. In de beslissing aangaande uw eerste asielaanvraag werd evenwel omstandig gemotiveerd dat aan uw deelname aan het toelatingsexamen en aan uw middelbare scholing in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Enkel het voorleggen van nieuwe documenten omtrent uw scholing is onvoldoende om de ongeloofwaardigheid zoals geargumenteed in de eerdere beslissing te wijzigen. Wederom dient hier te worden opgemerkt dat Afghaanse documenten een uiterst relatieve bewijswaarde hebben. Dit geldt

ook voor schooldiploma's zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd.

In het licht van alle voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat de door u voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen kunnen herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet, toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw vertrek uit het land gedurende één tot anderhalf jaar in Kabul heeft verbleven en er gebruik maakte van het familiaal netwerk, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Immers, u heeft een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan bij uw oom in Kabul gewoond, waar u hem vergezelde naar zijn winkel die hij daar uitbaatte. De problemen die u in Kabul zou hebben gekend, werden ongeloofwaardig geacht, zodat u zij geen basis kunnen vormen voor uw vrees voor terugkeer naar deze stad (CGVS dd. 8 oktober 2010, p. 2 en CGVS dd. 6 november 2009, p. 7 en 8).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 nog steeds in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich sinds geruime tijd niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt in dit rapport nergens een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. UNHCR stelt dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", dd. 17 augustus 2010). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5, §2 (lees: 3) van de vreemdelingenwet, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing verwijst naar een voor hem onbekend stuk, namelijk “de analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca”, en dat ook de stukken “Subject Related Briefing ‘Afghanistan – veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul” niet aan de bestreden beslissing werden toegevoegd. Verzoeker betoogt dat dit document van essentiële waarde en pertinent is om de bestreden beslissing correct te begrijpen waardoor het ontoelaatbaar is dat deze stukken niet bij de bestreden beslissing werden gevoegd. Verzoeker vervolgt dat het irrelevant is dat hij kennis van deze stukken kon krijgen door het administratief dossier op te vragen aangezien deze stukken moeten bekend zijn ofwel voor ofwel ten laatste op het ogenblik dat de beslissing hem wordt betekend. Verzoeker is dan ook van mening dat deze foutieve verwijzing enkel kan worden hersteld door een vernietiging van de bestreden beslissing aangezien in de motivering enkel rekening gehouden wordt met het voor verzoeker onbekend stuk en niet met de door verzoeker neergelegde stukken.

In ondergeschikte orde stelt verzoeker vooreerst dat de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van de provincie Nangarhar en dat de commissaris-generaal vermog toepassing te maken van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet indien hij rekening houdt met de algemene toestanden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, doch dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze twee elementen rekening werd gehouden, hetgeen opnieuw een reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul poneert verzoeker daarnaast dat de commissaris-generaal zich manifest tegensprekt omtrent het bestaan van willekeurig geweld. Verzoeker besluit dat de conflictsituatie in Afghanistan er nog steeds toe dient te leiden dat de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt toegekend.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken toegevoegd.

2.2. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent, kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers tweede asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem voorgelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van zijn eerdere verklaringen kunnen herstellen, en (ii) in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient te worden beoordeeld en er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. Verzoekers eerste asielaanvraag, ingediend uit vrees voor vervolging vanwege de Taliban die hem viseerde omwille van zijn poging in de voetsporen van zijn vader te treden, werd geweigerd omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan zijn poging om hogere studies aan te vatten, noch aan de bedreigingen die hij zou ontvangen hebben, en omdat er op dat moment voor burgers uit het district Sorkhrod, provincie Nangarhar, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestond. Verzoekers beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal van 27 januari 2010 werd met toepassing van artikel 39/59, §2, tweede lid van de

vreemdelingenwet bij arrest nr. 44 204 van 28 mei 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In de huidige asielaanvraag worden volgende nieuwe stukken ingediend: een schoolcertificaat, een puntenblad, een brief van het district waarin de verdwijning van verzoekers vader werd geattesteerd, een dreigbrief van de Taliban, een medisch attest en de enveloppe waarin deze documenten werden verstuurd.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waarin hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd niet weerlegt in zijn verzoekschrift en hiervoor geen aannemelijke verklaring geeft. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoeker kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. Waar verzoeker met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aanvoert dat de bestreden beslissing verwijst naar een voor hem onbekend stuk, met name "de analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca" en hij eveneens stelt dat de stukken "Subject Related Briefing 'Afghanistan – veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" niet aan de bestreden beslissing werden toegevoegd, hetgeen ontoelaatbaar is en enkel hersteld kan worden door een vernietiging van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de motieven met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan opgenomen zijn in de bestreden beslissing en dat verzoeker er kennis heeft kunnen nemen door een eenvoudige lezing van die bestreden beslissing, hetgeen hij overigens gedaan heeft vermits hij kritiek uit op het standpunt en de conclusie van de commissaris-generaal dienaangaande. Voor wat betreft de controle van de juistheid van de bekendgemaakte motieven wordt in de bestreden beslissing duidelijk gesteld dat de "Subject Related Briefing 'Afghanistan – veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Wat de stukken betreft die door verzoeker werden ingediend wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing afdoende wordt toegelicht waarom *"de door (hem) voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van (zijn) eerdere verklaringen kunnen herstellen."*, en verzoeker niet de minste poging onderneemt om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten.

2.8. Met betrekking tot de beoordeling van het reële risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, leest de Raad in de bestreden beslissing dat in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient te worden beoordeeld. Verzoeker stelt weliswaar afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, wat door de commissaris-generaal niet betwist wordt, en dat het risico dient te worden benaderd vanuit deze provincie, doch hij betwist niet dat de commissaris-generaal toepassing kan maken van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet dat stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land verblijft, op voorwaarde dat rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werden deze twee elementen door de commissaris-generaal wel degelijk in ogenschouw genomen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming, zoals blijkt uit wat volgt.

Zo leest de Raad in de bestreden beslissing: *"Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw vertrek uit het land gedurende één tot anderhalf jaar in Kabul heeft verbleven en er gebruik maakte van het familiaal netwerk, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Immers, u heeft een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan bij uw oom in Kabul gewoond, waar u hem vergezelde naar zijn winkel die hij daar uitbaatte. De problemen die u in Kabul zou hebben gekend, werden ongeloofwaardig geacht, zodat zij geen basis kunnen vormen voor uw vrees voor terugkeer naar deze*

stad (CGVS dd. 8 oktober 2010, p. 2 en CGVS dd. 6 november 2009 , p. 7 en 8). Derhalve houdt de commissaris-generaal wel degelijk rekening met de persoonlijke situatie van verzoeker. Verzoeker betwist niet dat hij over een familiaal netwerk in Kabul beschikt.

De Raad leest verder in de bestreden beslissing dat *“Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het UNHCR-rapport “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan” van juli 2009 nog steeds in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich sinds geruime tijd niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt in dit rapport nergens een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. UNHCR stelt dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.*

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul “asymetrische aanvallen” voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing “Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul”, dd. 17 augustus 2010). De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen . Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.” zodat ook met de algemene omstandigheden in het land wel degelijk werd rekening gehouden.

Uit de bijlagen van het document over de veiligheidssituatie in Afghanistan (p. 17-20), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de analyse steunt op verschillende onafhankelijke en publieke bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren. Hieruit blijkt dat ANSO stelde dat vanaf 2010 er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd. Zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten, bijvoorbeeld ambassades of overheidsgebouwen, hotels of zogenaamde gasthuizen voor buitenlanders. Afghaanse en internationale troepen zijn een doelwit. Er vallen slachtoffers bij occasionele “force protection” incidenten en de stad heeft ook te kampen met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste/welgestelde Afghanen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat, in het licht van de informatie over Kabul-stad, verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers argument dat de commissaris-generaal zich met de motivering, dat burgers bij de aanvallen niet gevisieerd worden en er derhalve geen sprake is van willekeurig geweld, manifest tegensprekt, kan de Raad niet overtuigen vermits uit de informatie blijkt dat het geweld in Kabul anno 2010 gericht is

tegen specifieke groepen (de Pro-government Forces (PGF), de Afghaanse autoriteiten en al wie met hen geassocieerd wordt), organisaties en personen met een bepaald profiel (informatie, p. 8).

2.9. Tot slot wijst de Raad er op dat hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De bestreden beslissing wordt immers gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS